

Uendningsforslag komme under Afstemning før det af det 4de Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) stillede.

Finantsministeren: Det er vistnok en vanskelig Sag i et saadant Anliggende, som det foreliggende, at treffe netop de rette Grændser, og det er heller ingenlunde min Mening at paastaae, at Regjeringen skulde netop have fundet det absolut Rette. Det kan derfor ikke forundre mig at see Uendningsforslag fremkomme til Udfastet i forskjellig Retning, deels, saaledes som Tilfældet har været ved Sagens Behandling paa et tidligere Stadium, gaaende ud paa en Nedsættelse, og deels, som Tilfældet nu er, gaaende ud paa en Forhøielse af det, som fra Regjeringens Side er foreslaaet. Hvad nu den Forandring angaaer, som er bragt i Forslag af den ærede Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig), da har denne saa meget tilfælles med en Retning, hvori man ogsaa gik i 1847 med det daværende Dyrctidstillæg, at der for mig har været en forøget Opfordring til at tage under Overvejelse, hvorvidt der nu maatte være Grund til at gaae videre i denne Henseende, end Regjeringen ved sit nu her foreliggende Forslag har gjort. Jeg har allerede ved at forelægge Sagen i det andet Thing i sin Tid bemærket, hvorledes det vel kunde være stemmende med Regjeringens Duffer at gaae, navnlig med Hensyn til Grændsen for de Gagesummer, som skulde komme i Betragtning til Dyrctidstillæg, lige saa vidt som i 1847; men jeg har derved tillige maattet gjøre opmærksom paa de Bestændigheder, Regjeringen har havt, ved nu at gaae ligesaavidt som dengang. Jeg tilstaaer, at, saa gjerne jeg end under de paa-gjældende Embedsmænd, som efter dette Uendningsforslag vilde komme i Betragtning, men som efter Forslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, vilde blive udelukkede, det Tillæg, her er foreslaaet, kan jeg dog ikke nægte, at jeg fremdeles har nogen Betændighed ved at tilraade Thinget at gaae ind derpaa. Jeg har ikke stærkt fremhævet de Vanskeligheder, som kunne følge af, at Loven nu her modtog en saadan Forandring, og jeg kan derfor heller ikke ganske ansee den ærede Forslagsstillers Bemærkninger i saa Henseende

som rettebe mod hvad jeg har anført. Jeg maa fremdeles ogsaa give Forslagsstilleren Ret i, at der kunde maafsee være Anledning til at lægge større Vægt paa den hurtigere Behandling af denne Sag, naar det var muligt for Regjeringen, umiddelbart efter Lovens Vedtagelse at sætte den i Værk; men jeg troer paa den anden Side, at det maa erkjendes, at ethvert Ophold, denne Sag lider, endver Standsning, den paa sin Bane maatte blive udsat for, kunde føre videre, end man for Diebliffet kan beregne; i ethvert Tilfælde vil det jo medføre det Ophold, som vil medgaae til Sagens yderligere Behandling, selv om den ogsaa i nærværende Rigsdagssession maatte kunne lade sig tilendebringe. Fra Regjeringens Side ere Forarbejderne nu fremrykkede omtrent saa vidt de kunne; jeg har, overeensstemmende med hvad jeg i Folkethinget har tilkjendegivet angaaende denne Sag, indsamlet foreløbige Lister; men en endelig Opgjørelse af disse Lister, der efterhaanden ere indkomne, kan naturligvis ikke finde Steb, saalange jeg ikke seer Loven i dens endelige Stikkelse; thi saalange den i sin Grundbestemmelse, nemlig Sagens Begrændsning, er idelige Forandringer undergivet, vil ethvert yderligere Arbejde, foruden det første allerede foretagne, være spildt, og der vil derfor ikke kunne gjøres det Mindste videre ved denne Sag, førend jeg har en bestemt Mening om, i hvilken Stikkelse Loven vil blive vedtaget. I det Dieblif, man ved Lovens anden Behandling her i Thinget kommer til samme Resultat, som man er kommen til i det andet Thing, da vil jeg kunne gaae videre; gjør man derimod Forandringer i Loven, saa maa de nødvendige Forarbejder standse, saalange jeg ikke har nogensomhelst Grund til at troe, at Loven vil faae enten den ene eller den anden Stikkelse.

Det Uendningsforslag, der er stillet af den ærede Landssthingsmand, der sidst havde Ordet (Blume), maa jeg modsætte mig. Det gaaer nemlig ud paa at tage en Erstatning fra en heel Klasse af Officierer for de Tillæg, man vil give en anden; det maa jeg meget fraraade, og jeg maa dobbelt fraraade det, fordi det væsentligst vilde komme til at gaae ud over en Klasse af Statsstjenere, som man fortrinnsvis